

העורב והחמור

תערוכה משותפת לדרורה דקל, ולאשרף פואח'רי.
שני אמנים, יהודיה ישראלית ופלסטינאי מוסלמי ישראלי.
שני האמנים, שנפגשו בשנות ה-90, כשהיא היתה מרצה שלו לאמנות באקדמיה, והוא
הסטודנט המוכשר.
השניים מגלים דיאלוג מעניין ביצירתם.

דרורה דקל - דימוייה עוסקים בניסיון לחבר את עולמה הפרטי עם אפוסים ומיתוסים כלליים.
כותבת גם שירה ופרוזה.

דקל מייצגת את הפריפריה במיטבה – האפשרות לנסח מחוץ למרכז שפה אישית, אך
מטרידה המחדירה לשיח כוונים חדשים. תוך התעלמות מזרמים קאנוניים ומסגרות
מוסכמים.

בשנתיים האחרונות מתייחסת דקל במיוחד לדימוי העורב ביצירתה. הוא מלווה אותה כבר
שנים רבות. גם ציפור דרור (כשמה של האמנית) - חופש בעברית. נוכחת בעבודות.
כבת בכורה לניצולת שואה שנולדה בהקמת מדינת ישראל (מאי 1948) שאיבדה את כל
משפחתה וקרוביה ונשארה בודדה בעולם בסוף מלחמת העולם השנייה, מלווה השואה את
יצירתה כצל. טכניקות עבודותיה מגוונות מאד: צילום, פיסול, אובייקטים, רישום, הדפס,
וידאו ארט, ועוד. רב גוניות הביטוי מאפשר לאמנית להביע את עצמת רגשותיה ומחשבותיה
על הקיום. העיסוק בחיים ובמוות הם הבסיס לדברים.

אשרף פואח'רי - יוצר עבודות שבהן נכרת השפעת עיסוקו כגרפיקאי, עבודותיו נטולות
פרספקטיבה, הן שטוחות, מתכתבות עם אמנות מוסלמית ומערבית. עבודותיו בעלות
מסרים חזקים.

אשרף בודק את מקומו כאמן וכישראלי פלסטיני, כבן למשפחה שנאלצה לעזוב את ביתה ב-
1948 - בנכבה. וחזרה בחלקה לכפר אחר בגליל, מתייחס האמן בהומור ובשפה כפולה
למקום הקיומי שלו. הוא מצליח בתחכום למתוח ביקורת על החברה היהודית והערבית בה
הוא חי.

הדימוי הייחודי ביצירותיו הוא החמור, חיה שזכתה להרבה התייחסויות באמנות הישראלית
והפלסטינית. החמור של אשרף הוא למעשה דיוקנו העצמי. דרכו הוא יכול לדבר.
לאחרונה הוא משתתף בתערוכה גדולה במוזיאון האסלאם בירושלים. תערוכה שהדימוי
המרכזי בה הוא החמור.